गुरौ तुष्टे हरिस्तुष्टो हरौ तुष्टे जगत्त्रयं ।
गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो महेश्वरः ॥ २१ ॥
गुरुदेवः परं ब्रह्म गुरुः पूज्यः परात्परः ।
[1]हरौ रुष्टे गुरौ तुष्टे गुरूरक्षितुमीश्वरः ॥ २२ ॥
सर्व्वे तुष्टा गुरौ रुष्टे न कोऽपि रक्षितुं क्षमः ।
गुरुश्च ज्ञानोद्गिरणाज्ज्ञानं तन्मन्त्रतन्त्रयोः ॥ २३ ॥
तत्तन्त्रं स च मन्त्रः स्यात् कृष्णभक्तिर्यतो भवेत् ।
स एव बन्धुः स पिता स मैची जननी च सा ॥ २४ ॥
स च भ्राता पतिः पुत्रो यः कृष्णवर्त्म दर्शयेत् ।
जलबुद्बुदवत् सर्व्वं विश्वञ्च सचराचरं ॥ २५ ॥
भज राधेश्वरं विप्र श्रीकृष्णं प्रकृतेः परं ।
स गुरुः परमो वैरी भ्रष्टं वर्त्म प्रदर्शयेत् ॥ २६ ॥
तज्जन्मनाशं कुरुते शिष्यहत्यां भवेद्ध्रुवं ।
सहस्रदलपद्मे च हृदयस्थो हरिः स्वयं ॥ २७ ॥
सर्व्वेषां प्राणिनां विप्र परमात्मा निरञ्जनः ।
इति ते कथितं सर्व्वं योगज्ञानञ्चतुर्थकं ॥
यथागमञ्च संक्षेपं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ २८ ॥

नारद उवाच ॥

भक्तिज्ञानञ्च भक्तानां योगज्ञानञ्च योगिनां ।
केषां वर्त्म प्रशस्तञ्च तन्मां कथितुमर्हसि ॥ २९ ॥

---

[1] हरौ रुष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रुष्टे न कश्चन R.